

vilde afhjælpes ved Ministerens Ret til at udstede saadanne Anordninger. Saasnart Anordningen siger: Kjødet af Røer, som ere døde af Lungesyge, maa ikke sælges, ved Enhver, hvad han har at rette sig efter; saa snart Anordningen siger: Der maa overhovedet ikke bruges Allun eller Metalsalte ved Fabrikationen af Brød osv., saa ved Enhver, hvad han har at rette sig efter.

Naar den høitærede Minister sagde, at Benyttelsen af disse Metalsalte til Fabrikationen af Brød snarest falder ind under § 290 i Straffeloven, har han naturligtvis fuldstændig Ret deri. Denne Paragraf siger, at, anvender Nogen giftige eller andre farlige Stoffer til Varer, der ere bestemte til Forhandling eller Benyttelse af Andre, paa en saadan Maade, at Andres Sundhed udsættes for Fare ved Brugen af samme, skal han straffes. Men det er netop Spørgsmaalet, om det er sket paa saadan Maade o. s. v. Det kan ikke veelt og formelt afgjøres ved en Anordning. Man kan i en Anordning sige: Saa og saa mange Procent Kobber- og Zinksalte maa der findes i Brød og saa og saa meget Vand, kemist bundet, maa der findes i Pølse, og findes der Mere, bliver Fabrikanten straffet efter § 5, da ved enhver Fabrikant, hvad han har at rette sig efter. Det er det, jeg siger, at Usikkerheden bliver hævet derved, at den Slags Anordninger blive udgivne, og tillige opnaas der den Fordel, at Administrationen og navnlig kemist Laboratorium bliver istand til at følge Forfalskningsmaaderne, efterhaanden som de komme frem og uddanne sig, og til at træffe Foranstaltninger derimod. Vi vide ikke, paa hvilket Grundlag vi staa i saa Henseende. Den tydske Lov var ledsaget af den Betænkning fra det keiserlige Gesundheitsamt, som jeg tidligere har nævnet, og giver en overordenlig klar og detailleret Fremstilling af, hvorledes Forholdene ere i Tydskland; men ere de af samme Bestaafenhed her, hvorvidt og i hvilket Omfang blive Jødemidlerne her forfalskede? Det vide vi ikke. Jeg skal altsaa kun sige, at jeg ikke ser, at der ved Myndighed til at udstede Anordninger, som strax forelægges Rigsdagen, naar den kommer sammen, og som ikke beholde Lovskraft, medmindre Rigsdagen billiger dem, skulde lægges en overdreven stor Myndighed i Administrationens Haand. Overimod tror jeg, at disse Anordninger medføre den praktiske Fordel paa den ene Side, at der vindes en Sikkerhed, som ellers ikke kan have for, hvad der skal anses som Overtrædelse og hvad ikke, og paa den anden Side, at det bliver

muligt at følge med Forfalskningerne og imødegaa dem, efterhaanden som det viser sig, at de drives paa den ene eller den anden Maade.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal i Anledning af de Bemærkninger, som den ærede sidste Raler fremkom med, blot tillade mig at yttre det, at det efter min Mening er en meget stor Myndighed, der ved den omtalte Paragraf indrømmes; thi, selv om det er saa, at disse Anordninger skulle forelægges den næste Rigsdag, og at de bortfalde, naar Rigsdagen, det vil altsaa sige begge Thingene ere enige om, at de skulle bortfalde, selv om man altsaa erindrer dette, at de altsaa kunne bringes til at ophøre, er det jo alligevel en meget stor Myndighed at kunne forbyde bestemte Arter af forarbejdede, opbevarede og forpakkede Levnets- eller Jødemidler. Den Myndighed, der omtales i den tydske Lov, medfører jo, at man ligefrem kan lufte et stort Etablisement for en Mand, man kan forbyde ham at bruge den Fabrikationsmaade osv., som hans hele Bebrift er indrettet paa, og det er efter min Mening en saa indgribende Foranstaltning, at det i mange Tilfælde for en saadan Mand kun er en meget daarlig Erbst, at han maaste om et helt eller halvt Aar kan se Forbudet ophævet og faae Lov til at begynde igjen; i de fleste Tilfælde vil han nemlig være ruineret forinden. Dernæst vil jeg ogsaa blot gjøre den Bemærkning, at man ikke maa efter den tydske Lov tænke sig Forholdet saaledes, at disse Anordninger skulle komme ud, saa at Alt blev reguleret saaledes, at der ikke lades Noget tilbage for Skjønned. Det er ikke Tilfældet. Der staa, at de kunne komme ud, og lad os først her se, i hvilket Omfang der gjøres Brug af dem i Tydskland. Jeg tror ikke, at man ad den Vej kan komme frem, at man regulerer Alt, saa at der Intet bliver tilbage til Skjønned. Jeg tror, at det kun vil være paa et enkelt Gebet og ligeoverfor flagrante Misligheder, at man kan gribe ind paa denne Maade. Hovedsagen er imidlertid den, at jeg ikke ganske kan dele den ærede sidste Ralers Mening om, at det i Grunden ikke er nogen videre stor Myndighed, der lægges i Regjeringens Haand paa denne Maade.

Jørgensen: Jeg vil kun udtale med et Par Ord, at Grunden til, at jeg og maaste flere ikke have taget Ordet idag, vistnok er den, at det